

GEIR OTTO HOLMÅS

VED EN KORSVEJ

*Åbent brev til mine
karismatiske venner*

GEIR OTTO HOLMÅS

Ved en korsvej

Åbent brev til mine
karismatiske venner

LOHSE

Indhold

Forord til den danske udgave af Hans Ole Bækgaard	7
Forord	13
Kapitel 1: Selvbiografisk prolog	15
Kapitel 2: At søge Guds nærvær	23
Kapitel 3: Evangeliet – I bund og grund	37
Kapitel 4: Når vi holder op med at bekymre os om synden	53
Kapitel 5: At give Gud alt	71
Kapitel 6: »... for at det skal blive klart at kraften er fra Gud og ikke fra os selv«	85
Kapitel 7: Profeti, drømme og Guds ledelse	103
Kapitel 8: Efterlyses: Åndelig dømmekraft	127
Kapitel 9: Åndeligt lederskab og vor tids apostle	155
Kapitel 10: Mens vi venter på Guds rige	173
Appendiks: New Apostolic Reformation – et overblik	193
Noter	205

Forord til den danske udgave

Geir Otto Holmås giver med denne bog en konstruktiv kritisk bedømmelse af, hvad der er på spil i karismatisk teologi og åndsliv i disse år. Det er der ikke mange, som vover, for det er ofte som at stikke hånden i en hvepserede.

Selvom bogen tager udgangspunkt i forfatterens egne erfaringer fra karismatiske miljøer i Norge, finder jeg den også relevant i vores danske kirkelandskab. Jeg håber, at den kan skabe grundlag for samtale og selvbesindelse.

Ved en korsvej

I de seneste årtier har der – også i Indre Mission – været et stærkt fokus på lovsang, nådegaver, tjeneste, Gudsrigeforståelse, åndskraft mv. Her har den karismatiske teologi ofte sat tone og retning. Det har skabt en berettiget og øget opmærksomhed på områder af det kristne liv og menighedslivet, som i visse henseender har været forsømt eller glemt. Og det har været med til at give inspiration og fornyelse.

Samtidig har dette fokus medført, at en karismatisk-teologisk tankegang har sat sig igennem og er kommet til at præge ånds- og menighedslivet på en måde, så den for mange fremstår som »den rigtige«, og som noget, der vanskeligt kan anfægtes. Også selvom den »nye« teologi indimellem overtrumfer evangelisk-luthersk lære i form af en helt anden vægtlægning i forkyndelse og praksis.

Ingen kristen forkynder eller leder vil forhåbentlig sige åbent, at han eller hun ikke ønsker at pege på Jesus, eller at vedkommende ønsker at forkynde mindre om korset. Men det afgørende er ikke blot, hvad vi siger og har til hensigt, men derimod, hvad vi gør i praksis.

Her er vi ved det centrale anliggende for bogens forfatter: Vi må reagere, hvis Jesu stedfortrædende død, hans soning for vores synder samt vores behov for omvendelse bliver reduceret til bagvedliggende præmisser for noget, man egentlig synes er vigtigere at beskæftige sig med, nemlig Guds nærvær i os og gennem os, Guds manifesterede nærvær, undere og mirakler.

Paulus giver denne opmuntring til sin unge ven Timotheus, idet han siger: »Du skal tage det, du har hørt af mig, som eksempel på sund forkyndelse, i tro og kærlighed ved Kristus Jesus; den skønne skat, som er betroet dig, skal du tage vare på ved Helligånden, som bor i os« (2 Tim 1,13-14). Vi er betroet samme opgave i dag at bedømme, hvad der er sund forkyndelse.

Bogens titel rummer en dobbelthed. Forfatteren peger på, at dele af det karismatiske miljø står ved en korsvej, og at man bør besinde sig og søge tilbage til et sundt åndeligt spor. Samtidig er det afgørende for ham at bringe netop korset i fokus. Han har selv været dybt engageret i den karismatiske bevægelse, og det er på den baggrund, han vover at rette en velment kritik.

Der er noget, der ikke stemmer

De grundlæggende træk og problemstillinger, som Holmås peger på, er også aktuelle i dansk kirkeliv, herunder Indre Mission. Som bevægelse står vi ikke stille, men påvirkes af strømninger, der på forskellig vis bølger ind over landet. Det

er ikke nyt, ej heller at åndelige strømninger har haft fokus på Helligånden og på at vokse i hellighed. Men efter årtier, hvor vi er blevet inspireret og præget af karismatisk teologi, kan det være nyttigt at standse op og vurdere, om der har sneget sig noget med ind, som ikke burde være her.

Som forfatteren siger: »Allerede kort tid efter, at jeg indtrådte i det karismatiske lederskab, oplevede jeg nogle enkeltepisoder, som skabte en vag uro. Eller måske snarere en diffus forvirring? En snigende fornemmelse af, at der var noget, som ikke helt stemte – uden at jeg var i stand til at sætte fingeren på, hvad det var. Men jeg havde en intuitiv fornemmelse af, at noget var galt, selv om ordene og indpakningen lod forstå, at det, som skete, var både godt, rigtigt og fromt« (s. 13).

Jeg genkender den fornemmelse. Når jeg til tider har rettet en kritik mod forhold i den karismatiske teologi og tradition, har det ikke altid været let at sætte fingeren præcist på det ømme punkt. Jeg tror, at mange andre også har svært ved at sætte ord på deres bekymring. Og med tiden er den kritiske røst forstummet. Man er måske næsten gået i den anden grøft og hævder nu, at det er herfra, vi bedst henter fornyelse og lader os præge i åndelige forhold.

Åndelig dømmekraft

Det er givetvis sundt at blive gjort opmærksom på blinde vinkler i ens overbevisning og praksis på baggrund af andres tilgang til kristen tro og liv. Men det skal ikke afholde os fra at bedømme, hvad der er sund lære og sand åndelighed.

I karismatisk teologi har åndsdaåbslæren traditionelt spillet en betydelig rolle. Det gør den stadig, selvom man i dag ofte undgår at omtale den eksplicit. I stedet taler man om åndskraft og åndsfylde, men det, man siger herom, er ikke desto mindre afledt af læren om åndsdaåb og om den indgydte

åndskraft som en guddommelig substans i os, som det hele tiden handler om at aktivere og realisere. Derved havner vi i en oplevelseskristendom med fokus på, at Gud altid har mere at give.

Holmås mener, at vi står i fare for at ende i ny-gnosticisme, hvis åndeligheden bliver af en sådan karakter, at evangeliet kommer i baggrunden. Måske er den fare mere aktuel – også i vores kristne miljøer – end vi er klar over.

Der er også brug for åndelig dømmekraft, når det handler om forståelsen af Gudsriget. I disse år vinder en idé frem i karismatiske kredse, at et særligt kristent lederskab (moderne apostle) skal etablere et Guds herredømme på jorden. Det omdefinierer både selve missionsopgaven og kulturbefalingen.

Når vi skal skelne mellem sandt og usandt, handler det ikke først og fremmest om, hvad vi føler, men om, hvad Guds ord siger. Følelser er gode, og åndelig intuition kan bidrage med meget godt, når den er drevet af Guds ånd. Men begge dele kan også blive misforstået og misbrugt på en måde, der sætter mennesker i åndeligt fangenskab i stedet for i frihed.

Der er noget på spil

Bogen er med til at minde os om, at det ikke er os, som skal redde Gud eller Guds rige. Han er ikke afhængig af vores formåen eller ambitioner. Det er os, som har brug for ham – brug for at omvende os fra forestillingen om, at vi kan klare os selv uden korset og korsets kraft, sådan som det forkyndes for os i Guds ord ved Guds ånd.

Det er en overvejelse værd, om vi i vores tid – i vores jagen efter kraft, manifestationer og effektiv fremgang for Guds rige – dybest set har mistet tilliden til kraften i Guds ord og til forkyndelsen af evangeliet om korset.

Holmås skal have stor tak for at vove at bringe disse mange spørgsmål og overvejelser frem i lyset. Han skal også have tak for at turde rette et kritisk blik på sin egen karismatiske baggrund med ønsket om, at der må ske et sporskifte, så karismatikken kommer ind på et sundt åndeligt spor.

Men måske står vi alligevel tilbage med et grundlæggende spørgsmål: Er det ud fra et bibelsk og evangelisk-luthersk grundlag muligt at forme en sund karismatisk teologi? Kan karismatisk teologi med sit fokus på og sin særlige forståelse af eksempelvis Guds nærvær og åndsdybde set forenes med luthersk dåbsteologi og Helligåndsteologi? Når Holmås ikke kommer nærmere ind på dette i sin bog, kan det måske hænge sammen med, at han ikke selv lægger megen vægt på dåbsteologien og derfor helt forbigår den. Det er en klar mangel ved bogen.

Endelig kan det undre, at Holmås på den ene side giver en præcis beskrivelse og relevant kritik af moderne karismatik, når han på den anden side nærmest præsenterer det som noget nyt, at der forekommer afsporinger. Det er imidlertid ingen nyhed, for det, han beskriver, er en form for sværmeri, som vi kan genfinde gennem store dele af kirken historie, og som også har præget den karismatiske bevægelse siden dens begyndelse i 1960'erne.

Disse forhold skal dog ikke hindre mig i at give bogen en varm anbefaling. Måtte den blive læst og drøftet blandt Indre Missions venner og andre, som finder sagen vigtig. I en åndeligt forvirret tid er der i den grad brug for at finde åndeligt fodfæste. Bogen her er en hjælp til netop det.

Hans-Ole Bækgaard
Præst og formand for Indre Mission i Danmark

Forord

Denne bog er min respons på strømninger, som på foruro-ligende vis er i færd med at ændre den globale karismatiske kristenhed indefra. Selv om mange af kapitlerne i bogen giver vejledning i forhold til specifikke teologiske temaer, er fremstillingen bygget op på en måde, så jeg stærkt vil anbefale, at bogen læses kronologisk fra begyndelse til slutning. En mere koncentreret beskrivelse af New Apostolic Reformation eller den apostolisk-profetiske bevægelse (som er de hyppigst anvendte betegnelser på de strømninger, jeg advarer imod) findes i et appendiks bagerst i bogen. De fleste vil nok have udbytte af at læse appendikset, men for læsere, som er mere eller mindre ukendt med fænomenet New Apostolic Reformation, vil det formentlig være helt nødvendigt for i tilstrækkelig grad at forstå baggrunden for det, jeg skriver.

Når citater gengives på norsk fra bøger, som er anført med engelsk titel i noterne, er det min egen oversættelse. I bogen findes en del anonyme citater (altså uden kildeangivelse) af repræsentanter for den apostolisk-profetiske bevægelse. Begrundelsen for denne anonymisering findes i appendikset.

Jeg har følt det som et tvingende kald at skrive denne bog. Mennesker, som står mig nær, ved, at det også har været en kamp – på mange niveauer. Jeg er dybt taknemmelig over for familie, venner og medspillere, som på forskellig måde har støttet, opmuntret og bedt for mig undervejs; hvordan jeg står i gæld til hver enkelt, foretrækker jeg at fortælle dem direkte. En stor tak til Martin Smith-Gahrsen, Knut Tvejte-

reid og Morten Hørning Jensen, som har læst hele eller dele af manus og givet konstruktive tilbagemeldinger. Tak også til redaktionen på Luther Forlag for givende samarbejde og professionel håndtering af udgivelsen.

Jeløy, januar 2018
Geir Otto Holmås

KAPITEL 1

Selvbiografisk prolog

Stil jer ved vejene, og se jer om: spørg efter de gamle stier; følg vejen til det gode, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

~ Jer 6,16

Et taknemmeligt tilbageblik

Jeg var ni år gammel, da jeg oplevede karismatisk kristendom for første gang. I 1980 afholdt norsk Oase sit første sommerstævne, og med Oase slog den karismatiske fornyelse for alvor ind over det lutherske Norge. De første år blev Oase-stævnet afholdt i min barndoms ferieby, Kristiansand, og tre år i træk tilbragte jeg en lille uge i Gimlehallen sammen med min familie.

Da jeg ikke kendte nogen på min egen alder, blev jeg siddende til voksenmøderne. Jeg var allerede en velbevandret deltager i gudstjenester og kristne møder, men det her var anderledes. På scenen skete der mærkelige ting. Tungetale med tydning. Mennesker, som fortalte, at de var blevet helbredt af Gud. Profetier og åbenbaringer med personlig adresse. Nogle ting fandt jeg lidt skræmmende, ikke mindst måske den overstadige tungetale. Men jeg fornemmede – helt ind til knoglerne – at Gud var på færde, at han var *virkelig*.

På Oase-stævnet trængte forkyndelsen igennem selv til en lille dreng som mig. Egentlig ikke fordi den var særlig enkel, for meget af forkyndelsen var ganske traditionel bibelundervisning. Heller ikke først og fremmest fordi den var krydret med humor og gode historier, selv om jeg godt kunne lide dét. Mest skyldtes det, at jeg mærkede, at forkynderne var *grebet af Jesus*. Der blev undervist om Åndens kraft og gaver på en måde, som dengang var ny for mange. Men det stod helt klart, hvad der er Helligåndens vigtigste opgave: at gøre den korsfæstede og opstandne Jesus stor. Den røde tråd i alt, som blev formidlet var – med ordene fra en kendt engelsk salme: »On Christ the solid rock, I stand. All other ground is sinking sand.« Brændpunktet var Jesus Kristus for os, med os, i os og gennem os.

Lovsangen og tilbedelsen gjorde særligt indtryk, ikke mindst de gange, hvor den gled over i spontan sang i Ånden. Det var fortættede øjeblikke af renhed og helligt guds nærvær, en forsmag på, hvordan det vil blive at stå foran tronen i Himlen. Alligevel var vi definitivt på jorden. Mest af alt var Oase præget af hverdagsmennesker, som havde mødt den levende Gud midt i livets realiteter, som kunne være barske. Flere delte erfaringer af, at når de selv følte sig tomme, var Gud kommet med sin fylde. At de selv var svage, var ingen hindring for *Guds* kraft.

Jeg glemmer aldrig præsten Hans Christian Lier. På talerstolen måtte han presse ordene frem, mens hans krop vred sig i ukontrollerede bevægelser, fordi han var hårdt ramt af Parkinsonsyge. Denne underlige mand, martret af spasmer og smerter, havde en tjeneste, hvor mennesker blev raske, når han bad for dem. På bogbordet lå biografien om Lier med titlen, som understregede det paradoks, han legemliggjorde: »Jeg er fri«.¹

Jeg tog imod indtrykkene fra den spirende karismatiske fornyelse med barnets vidtåbne sanser. Måske er jeg derfor tilbøjelig til en vis romantisering. Men der er ingen tvivl om, at indtrykkene fra Oase formede min tro grundlæggende og stærkt. Tidlig brændte det sig fast i mit sind, at det at være kristen er at være bundet til Jesus gennem Helligånden – og at det kan *erfares*, fordi det er det mest virkelige af alt. Som Guds menighed kan vi smage og se, at Herren er god, og kende kraften i Jesu opstandelse. Men hemmeligheden er, som Paulus siger, at kraften manifesterer sig i svaghed.

I ungdoms- og studieårene var jeg med i karismatiske sammenhænge, hvor jeg mange gange så denne hemmelighed konkretiseret. Her mødte jeg også mennesker, som med deres liv viste, at tro og lydighed er to sider af samme sag. Når Gud talte, handlede de på det, han sagde. Uden overspændthed levede de efter princippet: »Forvent store ting af Gud – oplev store ting med Gud.« De fortalte om kamp, de fortalte om sårbarhed, de fortalte hudløst ærligt, at livet med Gud ikke altid var let. Men de fortalte også om en Gud, som greb ind på de utroligste måder. Det gjorde enormt indtryk.

På den tid var jeg også i berøring med karismatiske miljøer, som hengav sig til det ekstreme og bizarre. Men for mit eget vedkommende slap jeg for brandsår fra ukontrolleret karismatisk ild. Jeg ved, at det ikke er nogen selvfølge. Alt for mange sidder tilbage med dybe sår og ar efter langvarig involvering i usund karismatik. Den karismatiske bevægelses største brist er, at den så let fortrænger, at den har mange brændte og udbrændte børn.

I nogle år var jeg på lidt længere afstand af det karismatiske miljø. Ikke fordi jeg som sådan valgte det fra, men snarere på grund af omstændighederne. Som ung lærer på Menighedsfakultetet var det naturligt at operere bredere i kirkelandskabet. Men for nogle år siden gik vejen tilbage. Jeg oplevede

tydeligt Guds finger i det. Det medførte også lederansvar, blandt andet i lederskabet for netop Oase-bevægelsen.

På mange måder var det som at komme hjem. Det er en gave af en anden verden – bogstavelig talt – at være sammen med Åndens folk. Jeg ved ikke noget bedre end fællesskabet med mennesker, som elsker Jesus og helhjertet ønsker at gøre det, som Guds ord siger, kristne, som er optaget af at høre, hvad Ånden siger til menigheden, og indrette deres liv derefter. Det er fantastisk at omgås mennesker, som – mærket af Jesu kærlighed – er villige til at være hans mund og hænder i verden. At komme tilbage til mine karismatiske venner har været at opleve alt dette. At være med i det karismatiske lederskab har også givet mig det privilegium på nært hold at se, hvordan troens folk i dag lader sig bevæge af Helligåndens tale. Der er mange tegn på, at Ånden fornyer i dag: Kristne finder sammen på tværs af gamle skillelinjer på en måde, som var utænkelig for bare få år siden. Man ser et begyndende oprør mod vores tendens i Vesten til at gøre troen til en privatsag og et individualistisk anliggende. Troen får ben og bevæger sig over gaden til nabo og markedsplads. Mange længes efter vækkelse og mærker en stærk indre dragning mod at forberede jorden gennem bøn. Blot for at nævne noget.

Truende skygger

Alligevel kommer jeg ikke udenom at tegne et andet og mere dystert billede. Når jeg deler mine oplevelser fra Oasestævnerne i begyndelsen af 80'erne, sker det ikke i et anfald af idylliserende nostalgi. Det er for skabe en baggrund, så konturerne af de skygger, som truer, kan træde klarere frem. Sådan som jeg husker den karismatiske fornyelses barndom, var den besjælet af nogle helt grundlæggende sandheder. De kan opsummeres således:

Det, som Helligånden gør i menigheden, gør han for at ophøje Kristus og grundfæste os i ham. I Kristus ligger tilværelsens dybeste mening gemt. Jesus Kristus og de gaver, han giver, er kirkens skat. Men vi bærer denne skat i skrøbelige lerkar, for at det skal være klart, at kraften kommer fra Gud og ikke fra os selv (jf. 2 Kor 4,7).

I dag er disse sandheder under stærkt pres. En ny mentalitet trænger sig frem mange steder: »Kirken må være stærk!« »Vi skal *synliggøre* Guds rige!« »Let's go big!« Den er klædt i velkendt karismatisk terminologi og lægger en entusiastisk vækkelsesiver for dagen. Den fremmes gennem attraktive fællesskaber med et stærkt socialt engagement. Overfladisk betragtet ligner meget af det genuin evangelisk karismatik, men i virkeligheden er der tale om en forvrængning af den. I den karismatiske bevægelse i dag flyder der strømme, som er i færd med at forandre troens logik indefra. Gennem en lang og smertefuld proces er jeg kommet frem til denne erkendelse. Og jeg er langt fra den eneste, som ringer med alarmklokkerne.

Allerede kort tid efter, at jeg indtrådte i det karismatiske lederskab, oplevede jeg nogle enkeltepisoder, som skabte en vag uro. Eller måske snarere en diffus forvirring? En snigende fornemmelse af, at der var noget, som ikke helt stemte – uden at jeg var i stand til at sætte fingeren på, hvad det var. Men jeg havde en intuitiv fornemmelse af, at noget var galt, selv om ordene og indpakningen lod forstå, at det, som skete, var både godt, rigtigt og fromt.

Jeg fortæller det her, fordi jeg tror, at mange kan genkende det. I kristne sammenhænge er vi ofte for dårlige til at tage det alvorligt, når vi fornemmer, at der er noget, som ikke stemmer. Det er så let at undertrykke den indre stemme, når alt og alle omkring os højlydt forsikrer, at det, vi er i gang med, er Guds værk. Så pendler vi mellem forvirring og ubehag på ene side,

mens vi på den anden side slår os til tåls med, at det nok ikke er så galt alligevel.

Over tid oplevede jeg flere episoder. Jeg begyndte at se nogle mønstre. Jeg mødte nogle af de samme ting i forskellige miljøer og fik et stærkt behov for at sætte mig mere ind i, hvad det handlede om. Jeg begyndte at grave og undersøge for at finde svar. Jeg læste bøger og hjemmesider og talte med kloge kristne med lignende erfaringer. På den måde dæmrede det. Jeg sporede sammenhænge, som indtil da havde været helt ukendte for mig.

Det jeg har set, deler jeg i denne bog. Baggrunden for den nye mentalitet, jeg skriver om, fandt jeg i en global karismatisk strømning, som ofte omtales som den apostolsk-profetiske bevægelse. Her lægger man vægt på, at menigheden skal ledes af moderne apostle og profeter, som udruster de troende, så Himlen kan indtage jorden; man mener, at en lidenskabelig menighed, som lever intenst ud fra det manifesterede gudsnærvær, vil blive fortroppen for en stor verdensomspændende vækkelse i endetiden. Jeg finder det foruroligende, at meget af tankegodset herfra sniger sig ind og spreder sig i forskellige miljøer også her i landet. Der findes naturligvis mange grader af inspiration og indflydelse fra denne strømning. Nogle steder handler det mest om, at tingene under påvirkning herfra er kommet i ubalance. I andre tilfælde er der tale om, at hele systemet er blevet hacket og mere eller mindre overtaget af en ny logik.

Denne bog kan måske bedst beskrives som en blanding af teologisk vejledning, personligt vidnesbyrd og en indtrængende appel. Det er ikke en fagbog med vægt på dokumentation og fyldige noter. Først og fremmest henvender jeg mig til andre, som på en eller anden måde er direkte berørt af den mentalitet og strømning, som jeg er optaget af. Derfor har bogen fået undertitlen »Åbent brev til mine karismatiske

venner«. Jeg håber at kunne give vigtige nøgler til dem, som sidder med spørgsmål og er forvirrede, sådan som jeg selv var. Ikke mindst henvender jeg mig til dem, som sidder i lederpositioner, i håb om, at de må kunne skelne ret i mødet med det, som nu strømmer ind over os. Hvis bogen også kan blive til opmuntring for nogle, der er udslidte og desillusionerede, fordi de har været involveret i ambitionsdrevet karismatik, vil det kun glæde mig. Jeg er brændende optaget af, at vi som troens folk må genopdage den frigørende kraft, som findes i sand kristen tro.

Nogle trossøskende, som jeg holder af, vil sandsynligvis finde det krævende at læse denne bog. At udfordre noget, som jeg ved betyder meget for mange, har været noget af det vanskeligste ved at skrive den. Jeg ønsker ikke at såre nogen og håber, at det kan mærkes, at jeg dybest set ønsker at bygge op, ikke at rive ned. Hvis jeg af og til taler med store bogstaver, er det ikke for at karikere, men for at give hjælp til at skelne efterligningerne fra det ægte – på samme måde som det kan være nødvendigt at bruge forstørrelsesglas for at konstatere, om man sidder med en forfalsket pengeseddel.

Det er ikke mindst dette som driver mig: overbevisningen om, at den fornyelse, kirken mest af alt har brug for i dag, er at gå »back to basics«. Jeg spørger mig selv: Har vi i vores stræben efter kraft, manifestationer og fremgang for Guds rige mistet tilliden til kraften i Guds ord og forkyndelsen af evangeliet om korset? Er vi ved at mistet blikket for, at mere af Ånden nødvendigvis og i radikal forstand betyder mindre af os.

Kristendom uden kraft er en selvmodsigelse. Dette er karismatikerens bekendelse – og også min. Min dybeste længsel er, at Guds ord og Åndens kraft skal forvandle enkeltmennesker, menigheder og samfundet omkring os. Kirkens rolle i verden er at demonstrere Kristi opstandelseskraft til frelse, helbredelse og udfrielse – ikke blot internt i menigheden, men

også når vi bevæger os ud, hvor mennesker lever, bor og arbejder. Hvis kirkens forkyndelse af evangeliet ikke stadfæstes af sådanne manifestationer, er det et tegn på en mangelsygdhed. Både for kirkens egen skyld og for, at den skal vidne om Jesus for verden med større gennemslagskraft, har vi brug for, at Åndens gaver er i funktion, og vi har brug for mere – ikke mindre – af den åndskraft, som sund karismatik bærer med sig. Men i dag vælter efterligninger og vrangbilleder ind over os, og de fører mennesker ind i overåndelighed og et endeløst præstationsræs. Ved at løsne båndene til klassisk kristen tro bidrager de i virkeligheden til at svække menighedens åndskraft. Der er Én, som kalder os tilbage til de gamle stier, så vi kan finde hvile for vores sjæl. Kun langs disse stier kan sand kristen fornyelse og vækkelse finde sted.